

اداره خانگی :

دفتره بهشتیه یواری صاعقیل خانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :

آریستووولوس د. خربسایدیس

'Αβ'Ολα

Τεμάται γρυσ. 2.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

'Ασ'Ολα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' ιδιαιτέρου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ειδικομένου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
τὸ ἔξωτερικόν » » » » Φρ. 20

Αἱ ἐγγραφαὶ ἐπρωτληγώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΜΕΤΑΝΟΗΣΑΣ ΛΗΣΤΗΣ

ΤΑΝ ἐκρεμάσθη ὁ Χριστός ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἐκρεμάσθησαν μαζί Του εἰς δύο ἄλλους σταυροὺς δύο κακοῦργοι. Αὐτό, βέβαια, ἔγινε, διὰ νὰ ὑποστή ὁ Δίκαιος ἀκόμη μίαν προσβολὴν καὶ διὰ νὰ θεωρηθῆ ὡς κοινὸς κακοῦργος.

Ἀπὸ τὴν ὥραν, ποῦ γίνεται ἡ Σταύρωσις, ἕως οὗτο ἔλθῃ ὁ θάνατος, μεσολαβοῦν μερικαὶ ὥραι βασάνων. Κατὰ τὰς ὥρας αὐτὰς ὁ ἐσταυρωμένος Χριστός ἐφρόντισε νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὴν μητέρα Του, ἐσυγχώρησε τοὺς σταυρωτάς Του, καὶ ἔκαμε τὴν τελευταίαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα Του ἐπίκλησιν.

✠

Ἐνῷ ὁμοῦ ἔκαμνεν αὐτὰ ὁ Χριστός, οἱ σταυρωταὶ Του ἀπὸ κάτω τὸν ὕβριζον, τὸν περιγελοῦσαν καὶ τὸν ἐχλεύαζον.

Εἰς τὰς ὕβρεις καὶ τὰς προσβολὰς ἐκείνας τοῦ ὄχλου ἔνωσε καὶ ὁ εἰς ἀπὸ τοὺς κακοῦργους ἐκείνους τὰς ἰδικὰς του. Δὲν ἐσκέπτετο, ὅτι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς θὰ ἀπέθνησκεν, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ὕβριζῃ.

Αὐτὰ ἔκαμνεν ὁ εἰς κακοῦργος. Ὁ ἄλλος ὁμοῦ, ὅταν ἤκουσε τὰς ὕβρεις ἐκείνας τοῦ συγκαταδίκου του, ἐθύμωσεν ἐναντίον ἐκείνου καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ ὕβριζῃς τὸν Ἰησοῦν; Ἡμεῖς δίκαια τιμωρούμεθα, ἐνῷ αὐτὸς εἶναι ἀθῶος, πάσχει ἀδίκως.

Καί, ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ, ἐστράφη πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τοῦ λέγει :

— Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου.

✠

Αὐτὰ λέγει τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἄλλὰ γεννᾶται ἡ ἀπορία, πῶς ὁ ληστής ἐκεῖνος ἐνόησε τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ, ἀφοῦ τὸν ἔβλαψε διὰ πρώτην φοράν, καὶ μάλιστα, γυμνόν, ἐξευτελισμένον, πληγωμένον καὶ ἐτοιμοθάνατον!

Μήπως ἦτο ἀπ' ἐκείνους, ποῦ ἰάτρευσεν ὁ Χριστός;

✠

Ἀκούσατε τί λέγει μίαν ὥρα ἰατροῦσιν :

Ὅταν ἡ Παναγία μετὰ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Ἰησοῦν βρέφος ἔφευγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, διότι ἐδιώκετο εἰς τὸν δρόμον, ἔτυχε μίαν νύκτα νὰ μείνουν εἰς ἓνα σπίτι, ὅπου ἔμεναν ἓνας κακοῦργος.

Ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος ἐζούσεν εἰς τὰ βουνά, καὶ εἰς τὸ σπίτι αὐτὸ ἔμεναν ἡ γυναῖκά του καὶ ἓνα μικρὸ παιδί, ποῦ εἶχαν.

Τὸ μικρὸ τοῦ κακοῦργου εἶχε, φαίνεται, κάποιον ἀρρώστια καὶ δι' αὐτὸ νύκτα καὶ μέρα ἔκλαιγε χωρὶς νὰ σωπαίνῃ. Ὁ κακοῦργος, σὰν κακὸς ἄνθρωπος, ποῦ ἦτο, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί του, ἂν δὲν ἐσωπαίνε.

Ἡ γυναῖκα τοῦ κακοῦργου εἶπεν αὐτὰ μετὰ κλάματα εἰς τὴν Παναγία καὶ τὴν παρεκάλεσεν, ἂν εἰξευρεν αὐτὴ κανένα φάρμακο, διὰ νὰ τὴν συμβουλεύσῃ γιὰ τὸ παιδί της.

Ἡ Παναγία τότε τῆς λέγει νὰ φέρῃ χλιαρὸ νερό· τὸ ρίπτει εἰς ἓνα κάδον καὶ μέσα εἰς αὐτὸ ἔλουσε τὸν Ἰησοῦν.

Ἐπειτα λέγει καὶ εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ κακοῦργου :

— Φέρε καὶ τὸ παιδί σου καὶ λουσέ το ἐδῶ εἰς τὸ ἴδιον νερό.

Ἡ μητέρα τὸ ἔκαμε καὶ ὦ! τοῦ θαύματος! τὸ μωρὸ της ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ.

✠

Ἐπέρασαν ἀπὸ τότε τριαντατρία χρόνια. Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἐσώθη ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς Του, ἀφίερσε τὸν βίον Του εἰς τὰ καλὰ ἔργα : εἰς τὴν ἀρετὴν, εἰς τὴν

τὸ παιδί τοῦ κακοῦργου ἔγινε καὶ αὐτὸς ληστής.

Ἡ Πρόνοια τὸ ἔφερε νὰ συλληφθῇ καὶ αὐτὸς τὰς ἰδίας ἡμέρας μετὰ τὸν Χριστὸν, νὰ δικασθῇ, νὰ καταδικασθῇ καὶ νὰ σταυρωθῇ μαζί.

Ἦτο, βέβαια, κακοῦργος καὶ ἐκεῖνος, ἀλλὰ ὑπῆρχε μέσα του ἡ χάρις, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωσεν ὁ Χριστός, ὅταν ἦτο ἀκόμη βρέφος, καὶ ἡ χάρις ἐκείνη ἐξεδηλώθη εἰς μετάνοιαν.

Ὁ ληστής, λοιπόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἤκουσε τὸν Χριστὸν ποτέ του, οὔτε τὴν διδασκαλίαν Του, εἶχε μολαταῦτα εὐεργετηθῇ ἀπ' Αὐτόν. Ὁ Χριστὸς βρέφος τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν καὶ τώρα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ σώζει τὴν ψυχὴν καὶ τὸν λυτρώνει ἀπὸ τὴν αἰώνιαν τιμωρίαν τῆς Κολάσεως.

B. N. Δ.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Παράδοσις)

Ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἀνεμὸν τῆς ἐρήμου, γυνὴ ὠχρὰ καὶ ἰσχνὴ ὠδοιπόρει μίαν ἡμέραν, κρατοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν υἱὸν της, παιδίον μελαγχολικὸν καὶ ἀδύνατον. Ἦσαν καὶ οἱ δύο ἐξηντηλέμοι ἀπὸ τὸν κόπον καὶ ἀπὸ τὴν πείναν.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐπέμενε νὰ δώσῃ εἰς τὸ τέκνον της ἓν μικρὸν, πολὺ μικρὸν, τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν τρέμουσαν χεῖρά της. Ἄλλ' ὁ μικρὸς ἤρνεϊτο νὰ τὸ λάβῃ καὶ ἔλεγεν :

— Ὅχι, ἐγὼ ἔφαγα χθὲς, μητέρα. Σήμερον πρέπει νὰ φάγῃς καὶ σὺ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήλθε πλησίον τῶν δύο ἐκείνων δυστυχῶν ἓν παιδίον, ὠδοιπόρον καὶ αὐτὸ διὰ τῆς ἐρήμου. Ἦτο ὠραιότατον καὶ γλυκύτατον. Ἡ ξανθὴ του κόμη καὶ, πρὸ πάντων, οἱ γαλανοὶ του ὀφθαλμοί, διέχυον λάμψιν οὐρανιαν.

Ἐστάθη, ἤγγισε μετὰ τὴν κρινόλευκον χεῖρα τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου καὶ εἶπεν :

— Εἰμπορεῖτε νὰ φάγετε καὶ οἱ δύο. Αὐτὸς ὁ ἄρτος οὐδέποτε θὰ ἐξαντληθῇ, διότι αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ ἐπουρανίου μου Πατρὸς.

Καὶ ἐμειδία, ἀλλ' εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὑπῆρχον δάκρυα οἴκτου καὶ εὐσπλαγχνίας.

Μία τῶν λαμπρῶν τούτων σταγόνων, εἰς τὰς ὁποίας ἀντηνακλῶντο οἱ οὐρανοὶ δλόκληροι, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς ἐρήμου. Καὶ ἀμέσως ἡ ἄμμος ἐκαλύφθη ἀπὸ χλόην, ἡ δὲ χλόη ἀπὸ ἀνθὴ λευκὰ, ὅμοια μετὰ ἀστέρων. Οὐδεμίαν ἀνοιξὶς ἕως τότε εἶχεν ἰδεῖ νὰ θάλλουν παρόμοια ἀνθὴ! . . .

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο ὁ Χριστὸς καὶ τὰ ἀνθὴ αἱ μαργαρίται. Ὅσάκις δρέπετε μαργαρίτας, νὰ ἐνθυμησθε τὸ θεῖον καὶ εὐσπλαγχνικὸν δάκρυ, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει.

(Μίμησις)

MILADA BUCHMENTARI

Ήτο πολύ εύκολον νά παρατηρήσουν τὰ τέσσαρα παιδιά, ὅτι αἱ γενικαὶ γραμμαὶ τῆς περιφέρειας τῆς νήσου ὑπῆρχον σημειωμέναι εἰς τὸν χάρτην ἐκείνον μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν. Βεβαίως, αἱ ἀποστάσεις εἶχον ἐκτιμηθῆ μόνον μὲ ὑπολογισμὸν, ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἐχρηιάζετο ὁ ναυαγὸς διὰ νὰ τὰς διανύτῃ καὶ ὄχι, βέβαια, μὲ ἀκριβῆ μαθηματικὴν καταμέτρησιν. Ἄλλ' ἂν ἐκρινέ τις ἀπὸ δεσφ Μπριάν καὶ ὁ Δόνιφαν ἐγνώριζον, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἦτο τὸ Σλοῦγκι ἕως εἰς τὴν λίμνην, τὰ παιδιά ἔδλεπον, ὅτι τὰ σφάλματα τοῦ γεωγραφικοῦ ἐκείνου χάρτου ἔδν ἦσαν μεγάλα.

Διὰ τοῦ χάρτου ἐκείνου ἀπαδεικνύετο, ὅτι ὁ ναυαγὸς εἶχε διατρέξει τὴν νήσον του, ἀφοῦ εἶχε σημειώσει ἐπ' αὐτοῦ τὰς κυριωτέρας γεωγραφικὰς λεπτομερείας. Καὶ χωρὶς κάμμιαν ἀμφιβολίαν, ἡ καλύβη καὶ τὸ μικρὸ ἐκ βράχων γεφυράκι ἦτο ἔργον ἰδικόν του.

Ἰσοῦ πῶς ἦτο ἡ νήσος, σύμφωνα μὲ τὸν χάρτην, ποῦ εἶχε διαχαράξει ὁ ναυαγὸς ἐκεῖνος: Τὸ νησί ἦτο ἐπίμηκες καὶ ὠμοιάζε πρὸς μίαν μεγάλην παταλοῦθα μὲ ἀνοικτὰ πτερὰ. Εἰς τὸ μέσον ἐπέτεκετο μεταξὺ τοῦ μέρους, ὅπου εἶχαν ἐξοκεῖλαι τὸ Σλοῦγκι καὶ ἐνὸς ἄλλου λιμενίσκου, ὁ ὅποιος ἀπλώνετο πρὸς τὰ ἀνατολικά, ὄπηρχε δὲ ἀκόμη καὶ τρίτος μικρὸς λιμὴν, ὁ ὅποιος ἦτο περισσότερον ἀνοικτὸς πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος.

Εἰς τὸ μέσον τῶν θασῶν ἦτο ἡ λίμνη, ἡ ὁποία εἶχε δεκαοκτὼ μίλια μᾶκρος καὶ πέντε μίλια πλάτος, εἶχε δηλαδὴ διαστάσεις πολὺ μεγαλειτέρας ἀπὸ ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ἐφαντάσθησαν τὰ τέσσαρα ἐκεῖνα παιδιά, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ. Ἐνεκα ἀκριβῶς τοῦ μεγέθους τῆς ἐκείνου, τὴν ἐνόμισαν, μόλις τὴν εἶδον, ὡς θάλασσαν. Πολλοὶ ρόακες καὶ ποτάμια ἐπήγαζον ἀπὸ τὴν λίμνην ἐκείνην καὶ κυρίως ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος ἔρρεε πρὸ τοῦ σπηλαίου καὶ ἐχόνετο εἰς τὴν λιμένα, ὅπου ἦτο τὸ Σλοῦγκι.

Τὸ μόνον σημαντικὸν ὄψωμα, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο, ὅτι εἶχεν ἡ νήσος, ἦτο ἡ σειρά ἐκείνη τῶν βράχων τῆς ἀποκρήμονος ἀκτῆς, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζον τὰ παιδιά. Ὅσον διὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῆς νήσου, ὁ χάρτης τὴν ἐσημείωνε ἑξῆς καὶ ἀμμώδη, ἐνφ πέραν τοῦ ποταμοῦ ἀπλώνετο ἐν ἀπέραντο τέλμα, τὸ ὅποιον ἐτείνετο μέχρι τοῦ αἰχμηροῦ ἀκρωτηρίου πρὸς νότον. Πρὸς τὰ βορειανατολικά καὶ νοτιοανατολικά ὄπηρχε μακρὰ σειρά ἀμμουδιάς, ἡ ὁποία εἶδεν ὡς εἰδίου ἀντίθετον ὄψιν πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν παρεῖχεν ἡ λίμνη, ὅποι ἐξώκειλε τὸ Σλοῦγκι.

Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν γεωγραφικὴν κλίμακα, τὴν ὁποίαν ἐσημείωνεν ὁ χάρτης ἐκεῖνος, ἡ νήσος εἶχε μεγαλειτέρον μῆκος πενήντα μίλιων ἀπὸ ὅπου πρὸς νότον καὶ

εἰκοσιπέντε τὸ μεγαλειτέρον πλάτος ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς. Ἄν δὲ κάνεις ἀνεμέτρα καὶ τὰς καμπυλότητας τῆς περιφέρειας, αὕτη ἔφθανεν εἰς ἑκατὸν πενήντα μίλια.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα εἰς ποῖον ὄμιλον τῶν νήσων τῆς Πολυνησίας ἀνήκεν ἡ νήσος ἐκείνη, τοῦτο ἔμενε σκοτεινὸν καὶ ἀπροσδιόριστον.

Ὅπως ὅμως καὶ ἂν εἶχε τὸ πρᾶγμα, ἡ νήσος ἐκείνη θὰ ἀπετέλει οὐχὶ πλέον προσωρινήν, ἀλλὰ μόνιμον κατοικίαν διὰ τοὺς ναυαγούς τοῦ Σλοῦγκι. Ἀφοῦ δὲ τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο τοὺς προσέφερεν ἐν θαυμάσιον καταφύγιον, ἔπρεπε νὰ μεταφέρουν ἐκεῖ τὰ πράγματά των, προτοῦ ἀκόμη αἱ πρῶται θύελλαι τοῦ χειμῶνος ἀποτελειώσουν τὴν καταστροφὴν τοῦ πλοίου των.

Τώρα ἦτο ἀπαραίτητον νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὸν λιμένα των τὸ ταχύτερον. Ὁ Γόρδων θὰ ἀνησύχει διὰ τὴν καθυστέρησιν—εἶχον περάσει τρεῖς ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Μπριάν καὶ τοῦ Δόνιφαν— καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἦτο δίκαιον νὰ ἀνησυχῇ μὴ τοὺς συνέδη κάποιο δυστύχημα.

Κατὰ συμβουλήν τοῦ Μπριάν, θὰ ἤρχιζαν τὴν ἐπιστροφὴν των ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὰς ἔνδεκα τὸ πρωί. Ἦτο ἀνωφελὲς νὰ διαπεράσουν τὴν ἀπόκρημον ἀκτὴν, διότι κατὰ τὸν χάρτην συντομώτερος ὁδὸς ἦτο διὰ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὅποιος ἔτρεχεν ἀπὸ ἀνατολάς πρὸς δυσμάς. Ἐπρόκειτο, λοιπόν, νὰ διακλυθεῖν ἐπτά μίλια, ταῦτα δὲ θὰ τὰ ἐπερνοῦσαν εἰς ὀλίγας ὥρας.

Ἄλλὰ, προτοῦ ἀναχωρήσουν τὰ εὐγενῆ ἐκεῖνα παιδιά, ἠθέλησαν νὰ ἀποδώσωσι τὰ τελευταῖα καθήκοντά πρὸς τὸν δυστυχεῖ ναυαγόν. Ἡ σκαπάνη ἐχρησιμοποίηθη διὰ νὰ ἀνασκάψῃ τὴν γῆν, καὶ εἰς τάφος ἠνεοίχθη, παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ ἐνὲρου ἀκριβῶς, παρὰ τὸ ὅποιον ἔκειτο. Εἰς τὸν τάφον ἐκείνον ἀπετέθησαν τὰ ὄστα τοῦ ναυαγοῦ.

Ἀφοῦ ἐταλείωσαν ἡ θλιβερὰ, ἀλλὰ καὶ εὐσεβῆς ἐκείνη τελετὴ, τὰ τέσσαρα παιδιά ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐκλείσαν τὴν εἰσοδον, διὰ νὰ μὴ εἰμπορέσουν τὰ ζῆα νὰ ἐμβουν.

Ἐγευμάτισαν ὅτι τοὺς ἔμειναν ἀπὸ τὰς προμηθείας των καὶ ἤρχισαν νὰ ἐπιστρέφουν, παρακολουθοῦντες τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἐφ' ὅσον ἠκολούθουν ἐκείνον τὸν δρόμον, ἡ πορεία των ἦτο ἀρκετὰ ζωηρὰ, διότι τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν εἶχε πυκνὰ δένδρα καὶ θάμνους. Ἐφ' ὅσον ἐβάδιζον τὰ παιδιά, ὁ Μπριάν, σκαπτόμενος, ὅτι ὁ ποταμὸς ἐκεῖνος θὰ ἐχρησίμευεν ὡς μέσον συγκοινωνίας μεταξὺ τῆς λίμνης καὶ τοῦ λιμένος τοῦ Σλοῦγκι, τὸν παρατήρει καὶ τὸν ἐξήταζε προσεκτικῶς, τοῦ ἐφάνη δὲ, ὅτι εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ρεύματός του μία βάρκα ἢ μία σχεδιά θὰ ἦτο δυνατόν νὰ περάσουν, ἀνῆλθας ἐτρέβα κάνεις ἀπὸ τὴν παραλίαν μὲ σχοινί. Αὐτὸ τὸ μέσον θὰ διευκόλυνε τὴν μετακόμισιν τῶν πραγμάτων, ὑπὸ τὸν δρον νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν πλημμυρίδα, τῆς ὁποίας ἡ ἐπίδρασις ἔφθανε μέχρι τῆς λίμνης.

Τὸ σπουδαῖόν ἦτο, ὅπως τὸ ρεῦμα ἐκεῖνο μὴ ἦτο ὀρμητικώτερον ἢ τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ μὴ ἦτο ριχόν καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ περάσῃ βάρκα ἢ σχεδιά.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ συνέβαινε μεγάλη καθυστέρησις εἰς τὴν μεταφορὰν.

Μετ' ὀλίγον τὸ ἔδαφος παρουσίασε πολλὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας μὲ πολὺν κόπον τὰ παιδιά προσεπάθησαν νὰ ὑπερπηθήσουν. Δύο μίλια διηνύθησαν ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν πολὺ κουραστικαὶ διὰ τοὺς ἐκδρομεῖς. Ἐξ αἰτίας τῆς ἀνωμαλίας τοῦ ἔδαφους, αἱ τέσσαρες νέοι προετίμησαν νὰ ἀκολουθήσωσι πορείαν ὑπὸ τὸ δάσος. Ἐβάδισαν ἐπὶ πολὺ, καὶ εἶχε φθάσει μάλιστα ἡ ἐβδόμη ὥρα τῆς νυκτός, καὶ οὗτοι εὐρίσκοντο ἀκόμη ὑπὸ τὸ δάσος. Ἀμέως συνέλαβον τὴν ἰδέαν, ὅτι παρεπλανήθησαν.

Ὅστε, λοιπόν, θὰ ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ διανυκτερεύσωσιν ὑπὸ τὰ δένδρα; Δὲν θὰ ἦτο τὸ πρᾶγμα πολὺ δυσάρεστον, ἂν εἶχον τροφίμα, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἔμενε τίποτε καὶ ἡ πείνα ἐπλησίαζε πολὺ.

— Ἄς βαδίζωμεν, ἄς ἐξακολουθήσωμεν νὰ βαδίζωμεν, διευθυνόμενοι πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος θὰ φθάσωμεν εἰς τὸν λιμένα μας.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ προτιμώτερον, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, ἀλλὰ φοβοῦμαι, ὅτι ὁ χάρτης μᾶς ἔδωσε ψευδεῖς ὁδηγίας καὶ ὁ ποταμὸς ἐδῶ δὲν εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ χύνεται κοντὰ εἰς τὸ Σλοῦγκι.

— Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν ὁ χάρτης αὐτὸς νὰ εἶναι ἀνακριδής, Δόνιφαν;

— Καὶ δικτὶ τάχα νὰ εἶναι, Μπριάν;

Ὡς βλέπετε, ὁ Δόνιφαν εἶχε λόγους νὰ μὴ ἀποδίδῃ μεγάλην σοβαρότητα εἰς τὸν χάρτην ἐκείνον τοῦ ναυαγοῦ ἐν τούτοις, εἶχεν ἄδικον, διότι τὰ γνωστὰ τοῦλάχιστον μέρη ἦσαν χαρκαγμένα μὲ ὀλην τὴν δυνατὴν ἀκρίβειαν.

Ὁ Μπριάν ἐθεώρησε περιττὸν νὰ συνεχίσῃ τὴν συζήτησιν καὶ προετίμησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον.

Εἰς τὰς ὀκτὼ τὸ βράδυ ἦτο ἀδόνατον νὰ ἴδουν ποῦ πηγαίνουν τὸσον τὸ σκοτὸς ἦτο πυκνόν. Ἐβάδιζον, ἐβάδιζον, καὶ μολαταῦτα τὸ τέλος τοῦ δάσους δὲν ἐφαίνετο.

Αἰφνης, διὰ ἐνὸς ἀνοίγματος τοῦ δάσους, τὸ ὅποιον ἄφιναν τὰ ἀραιωμένα ἐκεῖ δένδρα, ἐφάνη ζωηρὰ φλόξ εἰς τὸ στερέωμα, ἡ ὁποία καὶ διέσχισεν αὐτὸ ταχύτατα.

— Τί νὰ εἶναι αὐτὸ; ἠρώτησαν ὁ Σερβῆς.

— Κάποιος διέφτων ἀστήρ, φαίνεται, ἀπήντησεν ὁ Βίλκοξ.

— Ὅχι, εἶναι ροκέτα! ἐφώνησεν ὁ Μπριάν, μία ροκέτα, τὴν ὁποίαν ρίπτουν ἀπὸ τὸ Σλοῦγκι.

— Καὶ συναπῶς εἶναι σημεῖον, ποῦ μᾶς κάμνει ὁ Γόρδων, ἐφώνησεν ὁ Δόνιφαν, ὁ ὅποιος ἀπήντησε διὰ μίας ἐκπυρσοκροτήσεως τοῦ περιστρόφου του.

Τὰ παιδιά τότε ἐπρόσεξαν πρὸς τὸ σημεῖον, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἤρχετο ἡ ροκέτα, τὸ προσδιώρισαν ἀπὸ τὴν θέσιν τῶν ἀστέρων καὶ ἤρχισαν νὰ διευθύνωνται πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μετὰ πορείαν τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας, αἱ τέσσαρες νέοι ἔφθανον εἰς τὸ μέρος τοῦ Σλοῦγκι.

Πραγματικῶς, ὁ Γόρδων εἶχε κάμει τὰ συνθήματα ἐκεῖνα. Ἐπειδὴ ἐφοβήθη, ὅτι αἱ σύντροφοὶ του παρεπλανήθησαν, δι' αὐτὸ εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ κάψῃ μερικὰς ροκέτας, διὰ νὰ τοὺς φανερώσῃ τὴν θέσιν τοῦ πλοίου των.

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελενκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Θ Λ Ι Ψ Ι Σ

Τὸν ἀντίποδα τῶν τέρψεων καὶ τῶν ἀπολαύσεων τοῦ βίου ἀποτελοῦσι τὰ δυσάρεστα καὶ αἱ τάλαιπωρία. Καὶ αἱ θλίψεις, ὡς ἡ τέρψις, εἶναι ποικίλαι, σωματικαὶ καὶ πνευματικαί, δίκαιαι καὶ ἀδικοὶ, μεγάλαι καὶ μικραί. Οὐδενὸς ὁ βίος μένει ἀνσπηρεάστος ἐκ τούτων, ἀλλὰ μερικοὶ δοκιμάζονται περισσότερο, χωρὶς νὰ δύνανται τις πολλάκις νὰ εἴπῃ τὸν λόγον. Δὲν δύναμεθα νὰ πράξωμεν ἄλλο τι ἢ νὰ ἀποφεύγωμεν ἐκείνας, ὧν ἡμεῖς εἴμεθα αἰτίαι καὶ αἰτίνας εἶναι, ὡς γνωστόν, αἱ ἐκκληρόταται, καὶ νὰ προδιαθέτωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς οὕτως, ὥστε νὰ φέρωμεν ἑλαφρῶς ἐκείνας, διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἴμεθα ὑπεύθυνοι. Βεβαίως, εἶναι εὐκολώτερον νὰ ὑποδειχθῇ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γεννᾶ τις λύπας εἰς ἑαυτὸν διὰ παραπτώματων ἀπρονοησίας, σπουδῆς καὶ αἰσθητικῶν ἀπολαύσεων ἢ νὰ ἐκτελεσθῇ. Καὶ αὐτὸς ὁ συντεὸς ἀδύνατον νὰ μὴ διακράξῃ ἀνοησίαν τινά. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐδὲν ἄλλο ἀπομένει ἢ νὰ ὀφληθῇ τις ἐκ τῶν παθημάτων καὶ νὰ προφυλαχθῇ ἀπ' αὐτῶν ἐν τῇ μέλλοντι. Ὁ καλὸς μαθητὴς ὀφείλει νὰ μὴ πράττῃ δις τὸ αὐτὸ σφάλμα. Ἄλλ' ὅσοσον, Θεέ μου, ἀδέξιοι καὶ ἀδιόρθωτοι μαθηταὶ ἐν τῇ σχολῇ τοῦ βίου εἶναι οἱ ἄνθρωποι! Ὅχι δις, ἀλλὰ μυριάκις περιπίπτουσιν εἰς σφάλματα καὶ ὅμως δὲν ὀφελούνηται. Εἶναι, ἀρὰ γε, εὐκόλον νὰ διορθωθῇ ὁσάντις δήποτε καὶ ἂν πέσῃ ὁ θερμοκέφαλος, ὁ φιλήδονος, ὁ ἑλαφρόνους ἐκ τῆς πικρᾶς πείρας; Εἶναι λυπηρόν, εἶναι κατὰρα διήκουσα διὰ μέσου τῆς ἱστορίας οὐ μόνον τῶν αἰσθητικῶν, ἀλλὰ τοῦ κόσμου ὅλου, τὸ νὰ παραμένῃ ἀδυσώπητος ἢ ἐντολὴ «μάθετε νὰ πράττετε τὸ ὀρθόν» καὶ νὰ ὑπόσχεται μὲν ὁ ἄνθρωπος ὑπακοὴν εἰς αὐτήν, νὰ μὴ δεικνύῃ δὲ αὐτήν. Τί λοιπόν; μήπως ἐκ φύσεως ἀδυνατεῖ εἰς τοῦτο ὁ ἄνθρωπος; Ἀναμφιβόλως θὰ ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο καλλίτερον ἢ ὅσον συνήθως πράττει αὐτό, ἂν ἤθελε νὰ ἐπαγάγῃ ἑαυτὸν ὑπὸ αὐστηρὰν πειθαρχίαν. Ἄλλ' ἡμεῖς, ἐνῶ συνήθως, προκειμένου περὶ ἄλλων, λεπτολογούμεν διὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀνατροφῆς, περὶ ἡμῶν αὐτῶν οὐδὲν ἐκπετόμεθα, ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην αὐτῶν. Ὅλοι, ἀρὰ γε, ἀνεξαιρέτως; Βεβαίως, ὑπάρχουσι καὶ ἐξαιρέσεις, ἀλλὰ πολὺ σπάνιαι.

Συνήθως λέγομεν: «θὰ τριφθῇ ἀκόμη ἡ μύτη σου», τουτέστι ἡ πείρα θὰ διδάξῃ αὐτὸν πολλά. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ πείρα διδάσκει, ὅτι πολλοὶ διὰ τῆς πείρας δὲν συνετίζονται, ἔτεροι γίνονται μὲν προσεκτικώτεροι, ἀλλ' ὄχι καὶ καλλίτεροι, καὶ ἄλλοι διδάσκονται ἐκ τῆς πείρας, ἀλλὰ πολὺ ἀργά. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευθῆται κανεὶς ἀπολύτως εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ ὑπέροχον ταύτην διδάσκαλον. Ἄς ὦμεν εὐγνώμονας πρὸς αὐτήν, ἂν παρ-

ἔσχεν εἰς ἡμᾶς ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ἀγνοίας ἡμῶν τὰς συμβουλὰς αὐτῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἑλαφρῶν σφαλμάτων. Ἄλλ' ἡ πείρα ἐγκαίρως δέον νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς λογικῆς, ἥτις ἄνευ πικρίας ὑπαγορεύει τὰ αὐτὰ εἰς ἡμᾶς ἐκ τῶν προτέρων. Ἡ πείρα εἶναι ἀπαραίτητος εἰς ἡμᾶς ἐν τῇ κλήσει καὶ τῷ ἐπαγγέλματι, ἐν τῇ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἀναστροφῇ, ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν σκοπίμων μέσων. Ἐν τῇ σχολῇ τοῦ βίου αὐτῆ δέον νὰ εἶναι ἡ διηνεκῆς διδάσκαλος ἡμῶν καὶ νὰ μᾶς φιλοδωρῇ ἔστιν ὅτε καὶ διὰ κανενὸς ραπίσματος. Ἄλλ' ἐνῶ παρ' αὐτῆς εὐχαρίστως μανθάνομεν σύνεσιν καὶ δεξιότητα, δὲν διδασκόμεθα ἠθικότητα, δίκαιον καὶ καθήκον. Διὰ νὰ κάμωμεν, ὡς ἐν τοῖς μαθηματικοῖς, τὴν δοκιμὴν τῶν τελευταίων τούτων, εἶναι χρήσιμος καὶ ἐπιθυμητὴ ἡ πείρα, ἀλλὰ τότε μόνον, ὅταν ὁ λογισμὸς πρὸ τῆς δοκιμῆς ἐγένετο καθ' ὅλους τοὺς κανόνας καὶ μετὰ πάσης ἐπιμελείας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐπιβεβαίωσις τοῦ ὀρθοῦ τῆς γενομένης πράξεως διὰ τῆς ἐκ τῆς πείρας δοκιμῆς προξενεῖ εὐχαριστησιν.

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Ἡ ἀγωνία. Ἡ παράδοσις.
Ἡ φραγκέλωσις.

ΠΑΡΑΘΕΙΝΗ ΗΝ ΜΥΘΟΙΣ

ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΠΤΗΝΟΝ

Ἦτο ὡραία ἡμέρα ἀνοίξεως καὶ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου ἐνὸς φιλοσόφου πρὸς τὸν κήπον ἦτο ἀνοικτόν.

Τὰ δένδρα ὅλα εἶχον ἀνθίσαι καὶ τὸ πρῶτον χρῶμα τῆς χλωρίδος τοῦ κήπου παρουσίαζε γλυκυτάτην ὄψιν, τὰ δὲ τριαντάφυλλα καὶ τὰ ἄνθη ἔχονον πέριξ ἑξαισίαν εὐωδίας.

Τὰ πτηνὰ ἐπέκων ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, κυνηγούμενα καὶ παίζοντα καὶ κελαδοῦντα τὴν ἐλευθερίαν των. Ὅποιαν αἰφνης μικρὸν καὶ ὡραῖον πτηνόν, ἀπροσέκτως ὄλωσεν, ἐν ᾧ ἐπέτα, μεθ' ὀσμῆς, καταδιωκόμενον ὑπὸ τινος ἄλλου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φιλοσόφου.

Ὁ φιλόσοφος, καθὼς τὸ εἶδεν, ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ τὸ συνέλαβεν.

— Ὁραῖόν μου πτηνόν, τοῦ εἶπεν, ἐπιθυμεῖς νὰ μείνης καὶ νὰ συγκατοικήσῃς μαζί μου; Θὰ σοῦ παρέχω πάντοτε ἀφθονον τροφήν, καθαρὸν καὶ δροσερὸν ὕδωρ καὶ λαμπρὰν κατοικίαν. Δὲν θὰ ἔχῃς νὰ φοβηθῆς τὸν χειμῶνα τὸ ψῦχος, οὔτε τὸ ἀρκακτικὸν γράκι ποτὲ καὶ τὸ ὄπλον τοῦ κυνηγοῦ. Θὰ σὲ ἀγαπῶ ὡσάν παιδί μου καὶ θὰ σὲ περιποιούμαι ὅσον δύναμαι περισσότερο.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπεις πόσον ὡραία εἶναι ἡ καταπράσινη καὶ ἀνθισμένη φύσις ἔξω, πόσον γλυκεία ἡ ἐλευθερία καὶ πόσον θελκτικὴ ἡ συντροφειὰ καὶ τὰ παιγνίδια μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῶν φίλων μου; ἀπεκρίθη τὸ μικρὸν πτηνόν. Ἡ φωνὴ μᾶς, τὴν ὁποίαν ἔχομεν κτίσαι εἰς τοὺς ἰσχυροὺς κλάδους ἐνὸς θηηλοῦ δένδρου τοῦ κήπου, εἶναι πολὺ καλλιτέρα ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην κατοικίαν. Λοιπόν, εἰν με ἀγαπᾶς, ἄφες με ἐλεύθερον. Προτιμῶ τὴν ἐλευθερίαν, παρά ὅλα τὰ ἀγαθὰ σου.

— Καὶ τὸν χειμῶνα; τί θὰ κάμῃς τὸν χειμῶνα, δυστυχημένον μου πτηνόν, ὅταν ἡ λευκὴ χιών σκεπάσῃ τὴν γῆν καὶ τὰ δένδρα γυμνωθῶν τῶν φύλλων των καὶ ὁ βορρᾶς ἄγριος σφυρῆσθῃ διὰ μέσου τῶν γυμνῶν κλάδων καὶ τὸ ὄπλον τοῦ κυνηγοῦ βροντᾷ φρικαλέως.

— Προτιμῶ τὸν θάνατον μᾶλλον, παρά νὰ στερηθῶ τῆς ἐλευθερίας μου, ἀπῆντησε καὶ πάλιν τὸ μικρὸν πτηνόν.

— Λοιπόν, λάβε αὐτήν! εἶπεν ὁ φιλόσοφος.

Καί, ἀνοίξας τὸ παράθυρον, ἀφῆκε τὸ πτηνόν νὰ φύγῃ. Ἐπανερχόμενος δὲ εἰς τὸ βιβλίον του, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσει ἀνοικτόν, ἀνεψώνησεν:

— Ἀλλοίμονον! πόσον οἱ ἄνθρωποι εἶναι πολλάκις κατώτεροι τῶν πτηνῶν, ὅταν, ἀντὶ ὀλίγου χρυσοῦ καὶ μηδαμινῶν ἀγαθῶν, πωλώσῃ τὴν συνείδησιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν των! Ἡ φύσις ἐπλασεν αὐτοὺς ἐλεύθερους καὶ δι' ὅλων τῶν δημιουργημάτων της τοὺς διδάσκει τὴν ἐλευθερίαν, καὶ ὅμως οὗτοι ἐχάλευσαν μυρία δεσφά, ἵνα δεσμεύσῃν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλόλους.

ΕΙΣ ΣΟΦΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΟΣ

(συνέχεια από σελίδα 173)

Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ κάτω τμήμα, τὸ σχολεῖον. Πρὸς μεσημβρίαν ἕνα παράθυρο, τὸ μόνον τοῦ σπιτιοῦ, παράθυρο στενὸ καὶ χαμηλό, τοῦ ὁποῦ το περιθώριο εἰμποροῦσε κἀνεὶς νὰ τὸ ἐγγίση μὲ τὸ κεφάλι καὶ τὸν ὤμον ταυτοχρόνως. Αὕτη ἡ ἡλιοφώτιστη τρύπα εἶναι τὸ μόνον εὐχάριστον σημεῖον τῆς κατοικίας· ἀπὸ ἐκεῖ βλέπει κἀνεὶς τὸ μεγαλειότερον μέρος τοῦ χωριοῦ, ἐξηλωμένον ἐπάνω εἰς τὰ πλάγια κοιλάδος, εἰς σχῆμα χωνίου· ἔμπρὸς εἰς τὰ παράθυρα εὐρίσκειται τὸ μακρὸν τραπέζι τοῦ δασκάλου.

Ὁ ἀντικρινὸς τοῖχος ἔχει κοίλωμα, ὅπου λάμπει ἕνα καθὶ μετάλλινον, γυμναστικόν. Ἐκεῖ, ὅποιος θέλει, μὲ ἕνα κύπελλο ἀφισμένον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μαθητῶν, βουτῆ καὶ πίνακι. Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κοιλώματος, ἐπάνω εἰς μερικὰς θέσεις, λάμπουν τὰ πιάτα ἀπὸ κασσίτερον, τὰ ὁποῖα καταβιβάζονται ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιον μόνον κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτασίμους ἡμέρας. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπου εἰσχωρεῖ ὀλίγον φῶς, εὐρίσκονται κολυμέναι εἰς τὸν τοῖχον μερικὰς εἰκόνες, χρωματισμέναι μὲ μεγάλα στίγματα. Ἐκεῖ θὰ εὐρίσκατε τὴν Παναγίαν τῶν ἑπτὰ πληγῶν· ἡ Παναγία Μήτηρ ἀνοίγει τὸν κυανοῦν ἐπενδύτην τῆς καὶ ἀποκαλύπτει τὴν καρδίαν τῆς, διαπερασμένην ἀπὸ ἑπτὰ σπαθιά. Μεταξὺ τοῦ ἡλλου καὶ τῆς σελήνης, ποῦ σὰς κυττάζει μὲ μεγάλα στρογγυλὰ μάτια, εὐρίσκεται ὁ Αἰώνιος Πατήρ, τοῦ ὁποῦ τὸ ἔνδυμα φουσκώνει, ὡσάν νὰ τὸ φυσᾷ ὁ ἀνεμὸς τῆς καταγίδος. Δεξιὰ τοῦ παραθύρου, εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα, ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, φορεῖ τρικαντό, μεγάλη ἔμπροσθέντα ἀπὸ λευκὸ δέριμα, ὑποδήματα μὲ καρφιά καὶ κρατεῖ γερὸν ραβδί. Ποτὲ δὲν ἔσταθη ἄνθρωπος τόσον δασύς, λέγει τὸ τραγοῦδι, ποῦ ἐτυπώθη εἰς τὸ περιθώριον. Ὁ Ἰχνογράφος δὲν ἐλησμονήσῃ αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν· τὰ γένηται τοῦ γέροντος ἐξακλῶνονται, σὰν χεῖμαρρος, ἐπάνω εἰς τὴν ποδιά καὶ καταβαίνουν ἕως εἰς τὰ γόνατα. Ἀριστερὰ ἡ Γεννοβέφα, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν Ἐλαφον, εἰς τὰ τσαλιὰ ἀποκρύπτεται ὁ ἄγριος Γολο, ὅστις κρατεῖ μαχαίρι εἰς τὸ χεῖρ τοῦ. Ὑψηλότερα εὐρίσκειται ἀπεικονισμένη ἡ κερὰ Πιστωσις, ποῦ τὴν ἐσκότωσαν οἱ κακοπληρωταὶ ἔμπρὸς εἰς τὸ κατώφλι τοῦ καπηλίου. Καὶ ἔτσι καὶ διὰ τὰ λοιπὰ καὶ ποικίλα θέματα εἰς ὅλα τὰ ἐλεύθερα μέρη τῶν τεσσάρων τοίχων.

Ἦμην μαγευμένος ἀπὸ τὸ μουσεῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον συνεκράτει τὸ βλέμμα μὲ τὰ πλατεῖα του κόκκινα, μαβιά, κίτρινα καὶ πράσινα στίγματα. Ὁ δάσκαλος, ἄλλως τε, δὲν ἐσχημάτισε τὴν συλλογὴν τοῦ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μᾶς μορφώσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν. Αὕτη ἦταν ἡ τελευταία ἐννοια τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου. Καλλιτέχνης εἰς τὸ εἶδος του, ἔστάλισε τὴν κατοικίαν κατὰ τὰ γούστα του καὶ ἡμεῖς ἐκωφελοῦμεθα ἐκ τῆς διακοσμῆσεως.

Ἐάν τὸ μουσεῖον αὐτὸ μὲ τοὺς μονόπλους πίνακας του ἀπετέλει τὴν εὐτυχίαν μου καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἄλλη διασκέδασις τῆς αἰσθησεως μὲ εἰλικρινεστέρων τὸν χειμῶνα, ὅταν τὰ ψῆχ' ἦσαν δυνατὰ καὶ τὰ

χιόνια διαρκοῦσαν. Πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ βάρθους εὐρίσκειται ἡ γωνιά, ἀληθινὸ μνημεῖον ὡς πρὸς τὰς διαστάσεις ὅπως καὶ τῆς γαιγιᾶς μου. Τὸ περιθώριόν τῆς τρουλλωτό, κατέχει ὅλο τὸ πλάτος τοῦ δωματίου, διότι τὸ τεράστιον ἐνδιαίτημα ἔχει πολλαπλὸν προορισμόν.

Εἰς τὸ μέσον εἶναι ἡ ἐστία, ἀλλὰ δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἀγκῶνος ἀνοίγονται δύο τρύπαι κατὰ τὸ ἡμισυ ἐπεστρωμέναι μὲ ξύλα καὶ κτισταί. Κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὰς εἶναι καὶ ἕνα κρεβάτι μὲ στρώμα ἀπὸ λέπια σιταριοῦ ἀπὸ τ' ἄλωνι. Δύο σανίδια, ποῦ κατακυλοῦν, χρησιμεύουν διὰ παραθυρόφυλλα, καὶ κλείουν τὸ κουτὶ αὐτό, ἔάν ὁ κοιμώμενος θέλῃ νὰ ἀπομονωθῇ. Ὁ κοιτῶν αὐτός, προφυλαγμένος ἀπὸ τὴν γωνιά, προσφέρει τὰς διπλὰς κλῖνας του εἰς τοὺς προνομιούχους τοῦ σπιτιοῦ, τοὺς δύο οἰκοτρόφους. Θὰ εἶναι ὥραια ἐκεῖ μέσα τὴν νύχτα, ὅταν κλείσουν τὰ παραθυρόφυλλα, ὅταν ὁ βορειᾶς φυσᾷ εἰς τὸ στόμιον τῆς διώρουχος καὶ κάμνῃ τὸ χιόνι νὰ στροβιλιῇ. Ὅλο τὸ ἄλλο μέρος καταλαμβάνει ἡ ἐστία καὶ τὰ ἐξαρτήματά τῆς, σκαμνιά, τρίποδα, κουτὶ μὲ ἄλας, κρεμασμένο ἀπὸ τὸν τοῖχο, διὰ νὰ διατηρηθῇ στεγνὸ τὸ περιεχόμενον του, βαρὺ φικιᾶρι, ποῦ πρέπει μὲ δύο χεῖρα νὰ τὸ κινήσῃ, τέλος φυσούνα, ὁμοία μ' ἐκείνη, ποῦ ἐφοῦσκωνε τὰ μάγουλά μου εἰς τοῦ καπνοῦ τὸ σπῆτι. Εἶναι καμωμένο ἀπὸ ἕνα μεγάλο κλαδί ἐλάτης, σκαμμένο καθ' ὅλον τὸ μήκος του μὲ πυρωμένο σίδηρον. Μὲ τὸ ἀνοίγμα αὐτό, τὸ φύσημα διευθύνεται ἀπὸ μακρῶν εἰς τὸ σημεῖον, ποῦ πρέπει ν' ἀνάψῃ. Ἐπάνω σὲ δύο μεγάλας πέτραις καίουν τὰ φεγγάνα, ποῦ προμηθεύει ὁ δάσκαλος, καὶ τὸ ζουζούκι, ποῦ ὁ καθένας μας πρέπει νὰ φέρῃ κατὰ πρωτὶ, ἔάν θέλῃ νὰ λάβῃ τὸ μέρος του ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς γωνιάς.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α. ΖΩΗΡΟΥ

ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Ἡ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἡ διημέρευσις

Μία ἐκδρομὴ, ἡ ὁποία διαρκεῖ ἔστω καὶ μίαν ἡμέραν, δίδει μίαν εἰκόνα τῆς ζωῆς μὲ ὅλας τῆς τὰς ἀνάγκας.

Οἱ ἐκδρομαὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ φάγουν, νὰ πίνουν καὶ νὰ ἀναπαυθοῦν.

Ἐκδρομὴ, ἡ ὁποία ἔχει ὡς τέρμα ἕνα καφεναῖον, ἕνα ἐστιατόριον ἢ ἕνα σπῆτι, χάνει πολὺ ἀπὸ τὴν λαμπρότητά τῆς, ἀπὸ τὴν παιδρότητα καὶ ἀπὸ τὴν ἀφέλειαν. Ἡ ἐκδρομὴ σημαίνει ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ κάθε τι συνειθισμένον τῆς ζωῆς. Κάθε ἡμέραν τρώγομεν εἰς τὸ τραπέζι μὲ τὸν τραπεζομάνδηλον, μὲ τὰ μαχαιροπήρσυνα, μὲ τὴν ἀνεσιν τῆς οἰκογενειακῆς περιποιήσεως. Χρειαζέται διὰ μίαν ἡμέραν κάποια ἀλλαγὴ καὶ τὴν ἀλλαγὴν αὐτὴν ἀπὸ τὰς συνηθείας θὰ μᾶς τὴν δώσῃ ἡ ἐκδρομὴ, ὅταν αὕτη γίνεται ἐλεύθερα καὶ γνησίαν.

Μὴ νομίσετε ὁμῶς, ὅτι ἡ ἐκδρομὴ σημαίνει στέρησιν. Μία προνοητικὴ ὁμάς εἰμπορεῖ νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ ὅ,τι ἀκριβῶς χρειάζεται, διὰ νὰ ἔχῃ τὸ μεσημέρι μὲν ἕνα ἀπλούστατον

ζεστό φαγιὸν καὶ τὸ ἀπόγευμα ἕνα θερμὸν ρόφημα, καφέ ἢ τσάλι. Εἰς τὸ ὑπαιθρον ἢ καύσιμος ὕλη εἶναι ἀφθονοῦσα· μία μικρὰ χύτρα ἢ ἕν τηγάνι φθάνουν ὡς τὰ μόναι μαγειρικὰ σκεύη, τὰ ὁποῖα μάλιστα καὶ εἰμποροῦν νὰ ἀντικατασταθοῦν μὲ σχάραν, καμωμένην ἀπὸ κλαδιά. Ἄν εἰς τὴν ἐκδρομὴν μάλιστα ὑπάρχουν καὶ κορίτσια, τότε τὸ γεῦμα προπαρασκευάζεται κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον μὲ εὐχέρειαν καὶ μὲ κομψότητα μοναδικήν.

Ὑπαιθριον μαγειρεῖον.

Τώρα, ἂν χρειασθῇ νὰ κοιμηθῇ κἀνεὶς εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ ἐν ὑπάρχει κατάλληλον μέρος πρὸς σκιάν, μὴ νομίσετε, ὅτι ὁ κάλδς ἐκδρομεὺς τὰ χάνει. Μὲ μερικὰ ξύλα καὶ κλαδιά κατασκευάζει μίαν μικρὰν σκιάδα, καθὼς φανερώνει ἡ εἰκὼν μας, καὶ ἔχει προχειρότατον τὸ κατάλυμά του.

Κατασκήνωσις.

Βλέπατε, λοιπόν, ὅτι μία ἐκδρομὴ, μὲ λίγην ἐνεργητικότητά καὶ πρωτοβουλίαν ἐκ μέρους σας, εἶναι δυνατόν νὰ σὰς δώσῃ ἔχι μόνον τὴν ποικιλίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνεσιν.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐκδρομὴν τὸ σῶμα ἀρχίζει νὰ συνειθίζῃ μόνον εἰς τὰ ἀπαραίτητα, ἀπλοποιεῖ τὴν ζωὴν καὶ ἀπαλλάσσει ἀπὸ κάθε τι, μὲ τὸ ὅποιον τὴν ἔχει ὑπερφορτώσει ὁ πολιτισμὸς μὲ τὰς παραλόγους πολλακὰς ἀπαιτήσεις του. Μία ὑπαίθριος διακονή προσκολλᾷ τὸν ἄνθρωπον περισσότερο εἰς τὴν φύσιν, ἡ ὁποία εἶναι στοργικὴ μητέρα, ποῦ ἀγαπᾷ ὅλα τὰ τέκνα τῆς.

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΝΙΚΑΙ

(συνέχεια από σελ. 182)

Τοιουτοτρόπως ἐσκέπτοντο, πολὺ λογικὰ, ἄλλως τε, ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ διδασκάλισσα. Ἐν τούτοις, ἡ μητέρα τῆς κόρης εἶχεν ἄλλην γνώμην. Ὅταν τῆς εἶπαν τὸ σχέδιόν των, ὅταν τῆς παρέστησαν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ἔπρεπεν ἡ κόρη τῆς νὰ ἀρχίσῃ νὰ δίδῃ μαθήματα πιάνου, αὐτὴ ἤρχισε νὰ ριπτι φωνὰς ἀπελπισίας, συλλογιζομένη, ὅτι ἡ κόρη τῆς θὰ ἐγένετο διδασκάλισσα, καὶ μάλιστα ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας. Ἴσως ἡ μητέρα ἐκείνη νὰ ἐδέχετο τὴν διδασκαλικὴν θέσιν τῆς κόρης τῆς, ἂν ἐπληρόνετο διὰ κάθε ὄραν δύο λίρας, ἂν ἤρχοντο αἱ μαθήτριά, ἂντὶ νὰ πηγαίνῃ, καὶ ἂν δὲν ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ἐξυπνᾷ τόσον ἐνωρίς.

Ἐφώναζε καὶ ἔλεγεν, ὅτι εἶναι πολὺ φοβερὰ ἡ δυστυχία των καὶ ὅτι μεγαλειτέρα δυστυχία ἀπὸ ἐκείνην δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ. Σιγὰ-σιγὰ ἡ Εἰρήνη προσεπάθησε νὰ φέρῃ εἰς τὴν λογικότητα τὴν μητέρα τῆς καὶ νὰ τὴν πείσῃ, ὅτι, ἂν δὲν ἐδέχετο τὴν μικρὰν θέσιν ἐκείνην, τότε καὶ αἱ δύο θὰ περιέπιπτον εἰς πλήρη πτωχεῖαν, διότι δὲν θὰ εἶχον οὔτε τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα νὰ ἀγοράσουν. Αἱ οικονομίαι των ἔβλαι μόλις τὰς ἐφθάνον δι’ ἓνα μῆνα.

Ἡ εὐγενὴς ἐκείνη διδασκάλισσα προσέθεσεν, ὅτι, διὰ νὰ ἀυξήσῃ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο εἰσόδημά των, θὰ ἐζήτηί καὶ αὐτὴ μερικὰ οἰκιακὰ μαθήματα, καὶ τοιουτοτρόπως, ὅσα θὰ ἔπαιρναν ἐκείνη μαζὶ με τὸν μισθὸν τῆς Εἰρήνης, ἐνωμένα θὰ εἴμποροῦσαν νὰ φθάσουν καὶ διὰ τὰς τρεῖς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἔκαμον καὶ πᾶσαν οικονομίαν.

Ἡ μητέρα τῆς Εἰρήνης, ἐπὶ τέλους, συγκατατέθη, ὅταν δὲ ἤκουσε καὶ ἐκείνην τὴν προσφορὰν, ἐδέχθη. Ἄλλ’ ἡ Εἰρήνη ἀμέσως ἐνόησεν, ὅτι ἡ πρώτη διδασκάλισσά τῆς μετὴν ὑπόσχεσίν τῆς αὐτὴν θὰ ἀνελάμβανε τὰς περισσότερας ὑποχρεώσεις καὶ τὴν μεγαλιτέραν ἐργασίαν.

Αὐτὸ ἡ καλὴ κόρη δὲν θὰ ἐπέτρεπε ποτὲ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς νὰ δεχθῆ.

17.— Εἰς τὸ σχολεῖον.

Εἰς ἓνα ἤσυχον δρόμον, ὃ ὁποῖος ὁμοιάζει με δὲδὸν ἐπαρχιακῆς πόλεως, ὑπῆρχεν ἓνα μεγάλο σοδὰρ οἰκοδόμημα με πολλὰ παράθυρα καὶ μεγάλην ἀσπλῆν.

Ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐξώθυραν τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου ὑπῆρχαν ἡ ἐπιγραφή:

Παρθενγωγεῖον.

Ἐκεῖ ἦτο ἀκριβῶς τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Εἰρήνη θὰ ἤρχιζε τὰ πρῶτά τῆς βήματα εἰς τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα.

Ἦτο δέκα ἡ ὄρα, ὅταν ἡ Εἰρήνη, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν καλὴν Μαρίαν, ἐφθάνεν ἐκεῖ. Ἡ κόρη ἦτο πολὺ συγκεκινημένη καὶ δι’ αὐτὸ ἡ διδασκάλισσα προσεπάθησε νὰ τὴν διασκεδάσῃ, νὰ τῆς παιδρύνῃ τὴν ψυχὴν τῆς πρὶν παρευσιασθεῖν εἰς τὴν διευθύντριαν τοῦ παρθενγωγεῖου.

Τέλος, ὅταν ἡ Μαρία εἶδεν, ὅτι ἡ Εἰρήνη

εἶχε κάπως ἠσυχάσει, ἐπέρασεν τὴν εἴσοδον καὶ ἀνέβησαν τὴν σκάλαν, ὅποτε ἐφθασαν εἰς τὸν διάδρομον.

Ὁ διάδρομος ἦτο μακρὸς, εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ὑπῆρχον κρεμάσματα με ἀριθμούς, ἀπὸ τὰ ἑποῖα ἦσαν κρεμασμένοι πλῆει, ἐπανωφόρια, ὀμβρέλλες καὶ ἄλλα. Ἦσαν δὲ τῶν μαθητριῶν. Εἰς ἓν ἄλλο μέρος, τὸ ὁποῖον ἦτο χωρισμένο εἰς θέσεις, ἦσαν τοποθετημένα με τάξιν τὰ μικρὰ καλαθάκια, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα τὰ κορίτσια εἶχαν τὸ μεσημβρινὸν γευμά των.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ἐφαίνετο ἡ αὐλὴ με ἀκακίας καὶ δεξιὰ μία θύρα, ἡ ὁποῖα ὠδηγοῦσεν εἰς μίαν αἴθουσαν. Ἀπὸ τὰ ἀριστερά, ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὴν θύραν ἐκείνην, μία ἄλλη σκάλα ἐφερεν εἰς τὰς διαφόρους τάξεις.

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος εἶχε μίαν σκυθρωπὴν καὶ δυσάρεστον ὄψιν, ἔκαμε δὲ κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Εἰρήνην, ἡ ὁποῖα ἦτο συνειθισμένη εἰς τὴν ἀνεσιν καὶ εἰς τὴν πολυτέλειαν. Ἐν τούτοις, δὲν ἠμπόρεσε νὰ σκεφθῆ περισσότερον, διότι ἡ δεξιὰ θύρα ἤνοιξε καὶ ἡ Εἰρήνη εὐρέθη ἀπέναντι τῆς διευθυντριάς τοῦ παρθενγωγεῖου.

Ἡ διευθύντρια ἦτο γυναίκα πανήγυτα ἔως πενήντα πέντε ἐτῶν, φοβερὰ ἀσχημὴ καὶ χωρὶς κομψότητα. Ἐκτὸς δ’ αὐτοῦ, εἶχε μίαν φωνὴν ὀξείαν καὶ ἀποκρουστικὴν, καὶ ἔκαμνεν ἀποτόμους χειρονομίας.

Καθὼς βλέπετε, ἡ Εἰρήνη δὲν εἶχε νὰ ἰδῇ τίποτε τὸ ἐνθαρρυντικὸν αὐτὴν τὴν πρῶτην φορὰν. Ἐν τούτοις, ἂν εἶχε κάνει τὸ θάρρος νὰ παρατηρήσῃ κατὰ πρόσωπον τὴν φυσιογνωμίαν ἐκείνην καὶ νὰ κυττάσῃ προσεκτικὰ τὰ μεγάλα στακτιὰ μάτια τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τὰ ὁποῖα ἀπέκρυπτον πυκνὰ φρόδια, θὰ εὐρισκε μίαν καλοσύνην ἀνέλπιστον καὶ μοναδικὴν γλυκύτητα.

Ἀκόμη εἶχε καὶ συμπαθεῖς μειδιάματα, καλὴν καρδίαν καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα.

Ἄλλὰ, διὰ νὰ ἀνακαλόψῃ κάνει δὲλα αὐτὰ, ἔπρεπε νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς.

Ἡ καλὴ μας Εἰρήνη, ἡ ὁποῖα ἐδέχθη τρέμουσα τὴν «καλημέρα» τῆς διευθυντριάς, ἀντελήφθη ἀμέσως σὲ ποῖα χρυσὴ καρδιά ἡ διδασκάλισσά τῆς τὴν παρέδιδεν.

Ἡ διευθύντρια τοῦ παρθενγωγεῖου, ἀφοῦ ἐξεδήλωσεν ἀληθινὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν μικρὰν Εἰρήνην, διηγήθη καὶ αὐτὴ τὴν ἱστορίαν τῆς, τὸν βίον καὶ τὰς δοκιμασίας, τοῦ ὑπέστη κατὰ τὴν νεότητά τῆς.

Τὴν διήγησιν αὐτὴν δὲν θὰ σᾶς τὴν διηγῆθῃ ἐν ἐκτάσει, ἀλλὰ με πολὺ λίγα λόγια, διότι εἶναι ἐνδιαφέρουσα.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΑΕΙΘ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟΥ

Τῆς ἐβδομάδα ταύτην ἐνεγράφησαν εἰς τὸ λαχεῖον: Ἀνεσίνος Φλωρίδης 64, Κόρινθα Ι. Κοριτοῖδου 65—68, Εὐδοκία Β. Νασουμίδου 69, Φλωρος Α. Φλωρίδης 70—73 καὶ Καλλιόπη Ἀδαμαντινὴ Α. Μολφέση 74—80.

Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι τὸ λαχεῖον ἐκαλύφθη μέχρι σήμερον δι’ 80 ὀνομάτων, ὅπως, ὅστε ἀπέδωκεν ὁπῶρ τοῦ Πάσχα τῶν πτωχῶν παιδίων γρ. 400.

Ἐ πλήρωσὶς τοῦ θέλει γίνεαι αὐθιμον, εἰς δὲ τὸ Πασχαλινὸν τεύχος τοῦ Παιδικοῦ θὰ δημοσιευθῆ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιτυχόντος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

191.— Πυραμῖς.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσι τροφήν· 1) γράμμα, 2) σύνδεσμος, 3) πτηνόν, 4) κομμάτιον τῆς Ἑλλάδος, 5) ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος.
(Ἄρ. Ἰωάνν. Α. Μολφέσης)

192.— Παράδοξον.

— Πῶς εἶναι δυνατόν, ἀφαιροῦντες 45 ἀπὸ 45, νὰ μένουσιν ἄλλιν 45, καὶ προσθέτοντες 45 εἰς 45, νὰ μείνουσιν 5;
(Ἄρ. Χαρίκλ. Καρυοφύλλης)

193.— Μωσαϊκόν.

Ἡ τίγρις, ἡ γαλῆ, ἡ ὄρνις ἡ καλὴ, τὸ ὄρος ὡ ἡ κοιλίς, ἀπ’ ἓνα γράμμα δίδουσιν μὴ νῆσος νὰ προσβάλῃ πλουσία καὶ μεγάλη.
(Ἄρ. Σ. Μαραγκός)

194.— Παράδοξον.

— Ποῖα λέξις ἐλληνικὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓν γράμμα τῆς γολλικῆς καὶ ἀπὸ τρία τῆς ἐλληνικῆς;
(Ἄρ. Βωυδὸς τῆς ἐλευθερίας)

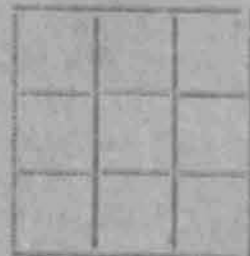
195.— Τετράγωνον.

Νῆσος τῆς Ἑλλάδος, πόλις τῆς Γερμανίας, μέρος ἁ-θους, πόλις τῆς Γαλλίας, ποταμὸς τῆς Ρωσίας, πόλις τῆς Μ. Ἀσίας. — Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσι νῆσον τῆς Ἑλλάδος.
(Ἄρ. Π. Μελλίδης)

196.— Αἶνιγμα.

Μὲ τὸ ἓνα κόπτουσιν, σὲ ἄλλο ἀκουμβοῦσιν καὶ μετὰ τὰ δύο παίζουσιν καὶ πῶς νὰ μὴ μ’ ἐφόβουσιν;
(Ἄρ. Γ. Π.)

197.— Πεδύλημα.

Ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ του νὰ ἀφαιρεθῶσιν ἑκτὸς πλευραὶ, ὅπως, ὅστε νὰ μείνουσιν δύο τετράγωνα.
(Ἄρ. Κουκουρίκος)

198.— Πυραμῖς.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσι κράτος· 1) γράμμα, 2) θεῶ, 3) πόλις τῆς Ἰταλίας, 4) ἀρχαῖος τοπάρχης, 5) αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος, 6) αὐτοκράτωρ.
(Ἄρ. Κλοσάτρα Γ. Νασέρ)

199.— Ἀκροστοιχίς.

Τὸ ἀρχικὸν τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν πόλιν· 1) ἡμερος, 2) προῖόν, 3) θεῶ, 4) ἐπίθετον, 5) στρατηγός, 6) κροφήτης, 7) ποταμός, 8) μέρος δένδρου, 9) ὄνομα κῆριον, 10) κράτος, 11) πόλις.
(Ἄρ. Θεμιστοκλής)

200.— Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.

— Ποῖα λίμνη ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο σήματα;
(Ἄρ. Αἰκ. Ι. Κόντου)

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

'Επάνω σου μαρτύρησ' ο Χριστός, για να μās σώση απ' την άμαρτία, γι' αυτό με σέβας κάθε χριστιανός την όψη σου άπειρίζει την άγια.

Σύμβολον Ιερών του χριστιανού, με αίμα ο Λυτρωτής σ' έχει ποτίσει, είς' η παρηγοριά του ταπεινού, γιατί η έλπίδα επάνω σου έχ' άνθισει.

Σταυρέ, προσκυνητάρι Ιερό, σὺ άγιασες του Γολγοθά τα μέρη, καθ' εκκλησιά ένα χρυσό σταυρό στην υπερήφανη κορυφή της φέρει.

Κ' εγώ γονατιστή σε προσκυνώ, Σταυρέ, κάθε πρωί και κάθε βράδυ, επάνω σου το βλέμμα μου πλανώ μέσα στο φως καθώς και στο σκοτάδι.

ΕΙΝΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ

Με τον σταυρό στον ώμόν Σου, με τ' άκάνθινο στεφάνι στο κεφάλι Σου, εβράδιζες ένα πρωί περιλυπος προς τον γυμνόν βράχον του μεγάλου κ' υπερανθρώπου μαρτυρίου. Και ο ξερημος αυτός βράχος ήτο ο Γολγοθάς!

Σύμβολον Ιερών έκτοτε, βωμός του θείου μαρτυρίου Σου, έγινε το ταπεινό και στείρο βουνό. Το ξηλαστήριο αίμα Σου χύθηκε στην άγια του Γολγοθά κορυφή, όπου ο θεάνθρωπος εσταυρώθη, έμμερτύρησεν, απέθανε, για να σώση τον άνθρωπον από την άμαρτία.

'Επί ξυλίνου σταυρού έκρεμάσθη, Χριστέ, το άναμάρτητον σώμα Σου, τα άγια χείλη Σου δοκίμασαν την πικρόξυνον γευσιν της χολής, η γλυκειά μορφή Σου έλαβε ράπισμα παρά των έχθρών Σου και ακάνθινο στεφάνι ύβρεως στόλισε την κεφαλή Σου.

Σὺ όμως έμεινες γλυκός και άτάραχος. 'Υπέφερες άγογγίστως τās ύβρεις, τās περιφρονήσεις, τās μαστιγώσεις των τυράννων Σου. 'Ω Σώτερ, Σὺ δέν ιδάκρυσες πρό τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου Σου. 'Η εὐγενής ψυχή Σου ήξευρε ποία είναι στη γή η άνταμοιβή της άρετής, ο θρίαμβος τοῦ δικαίου.

Σὺ, λοιπόν, ο λατρευτέ 'Ιησοῦ, διά τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου Σου καθηγιάσες την λύπην, έπαρηγόρησες το πένθος. Σὺ είσαι η παρηγορία των τεθλιμμένων, η προστασία των αδυνάτων, το στήριγμα των όρφανών, η έλπίς των δυστυχών. Σὺ είσαι η Γαλήνη, η 'Ανάπαυσις, η Χαρά, η 'Αγάπη. Αυτός ήτο, Χριστέ, ο σκοπός της μεγάλης θυσίας Σου.

Σκότος, Ιερόμψεις και σιγή σε περιβάλλον επί τοῦ σταυροῦ. Τότε το άγιον στόμα Σου άνεβόησε:

— Θεέ μου. Θεέ μου. Ινα τί κ' έγκατέ-

'Η έγκατάλειψις έπλήγωσε την άγια ψυχή Σου, αυτή έτάραξε τη χλωμή μορφή Σου. 'Ω Χριστέ μου, Σὺ, 'Οστις έσχες δλας τās πικρίας κ' εγνώρισες καλά την οδύνην, μη έγκαταλίπης τον αδύνατον άνθρωπον ποτέ επί της γής.

Γονατιστή στον άγιο σταυρό Σου, στην θεία εικόνα Σου, σε ίκετεύω σήμερα, Χριστέ μου, κ' άφίνω τα δάκρυά μου να βρέχουν τους άχράντους πόδας Σου. Σὺ, 'Οστις ως άμνός άκακος προσηλώθη στον σταυρό, άκουσε αυτά τα τρία λόγια, ποῦ βγαίνουν με πόνο απ' την παιδική ψυχή μου:

— Μη με έγκαταλίπης. 'Ω λατρευτέ 'Ιησοῦ, ρίψον το γλυκό όμμα Σου επί των αδυνάτων πλασμάτων Σου. Σὺ είσαι η 'Αγάπη, η Χαρά, η Ειρήνη!

ΙΩΑΝΝΑ Γ. ΚΟΛΑΥΤΟΥ

ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Με τα γαλανά της μάτια, θολά όλίγον από τα δάκρυα, με το πρόσωπον όχρον από την λύπην της καρδιάς της, σκέπτεται η μητερούλα μου.

Μαλλιά ξανθά, θνάμισα στα όποια προβάλλουν δειλά-δειλά και κίτασπρες τριχες, σαν τα πρώτα χιόνια του χειμάνος, στεφανώνουν το πρόσωπό της, το τόσο γελαστό άλλοτε, αλλά σήμερα σφλακωμένο από τās ρυτίδας του πόνου. Το μικρό της στόμα δέν χαμογελά πλέον...

Δέν χαμογελά η μητέρα, όταν έχη το παιδί της στην ξενιτειά...

'Αναστενάζει, σηκώνεται από το κάθισμά της και προχωρεί προς τον τοίχον, όπου είναι κρεμασμένη η φωτογραφία του ξενιτευμένου της παιδιοῦ. Γλυκειά μου μητερούλα! Ποῦ είναι η άλλοτε ζωηρότης σου; ποῦ είναι το ροδοκόκκινο χρώμα σου, αί κατάλευκοι χείρες σου; 'Όλα σου τ' άφ'ήρεσεν ο πόνος, η λύπη!

Με δακρυσμένη τη ματιά πλησιάζει στον τοίχο, καταβάζει την φωτογραφία του παιδιοῦ της και την καταφιλεί. 'Αμοιρη μαννούλα!...

Πονεί, γιατί έχασε από κοντά το παιδί σου' πονεί όμως κ' εκείνο, γιατί στερήθηκε την θερμή σου άγκαλιά, τα γλυκά σου φιλιά...

'Όσον μακράν σου και αν είναι, σ' ένθυμείται το ξενιτευμένο σου παιδί. 'Ενθυμείται τους κόπους, που υπέφερες για να το μεγαλώσης, τās θυσίας, που έκαμες για να το σπουδάσης, να το κάμης άνθρωπον.

Δέν λησμονεί ποτέ τās νύκτας, που ήγγρπνησες σιμά στο κρεβάτάκι του, όταν ήτο άρρωστο κ' έβρεχε το φλογισμένο του μετωπάκι με τα δάκρυά σου.

Δέν λησμονεί ποτέ, ότι στερήθηκες τόσα πράγματα, για να μη λείψη τίποτε από το χαϊδεμένο σου παιδί. 'Ενθυμείται με συγκίνηση, ότι σὺ ήσουν ο πιο πιστός και ελλκοινής φίλος, τόσο στην γαρά του, όσο

Σὺ έσπόγγιζες τα δάκρυά του, σὺ το έπαρηγόρεις, σὺ έγέλας πρώτη, όταν αυτό έχαιρε. Τίποτε απ' όλα αυτά δέν έλησμόνησε το ξενιτευμένο σου παιδί!...

Και τώρα, ποῦ σὺ με πόνο φιλείς την φωτογραφία του, μη νομίσης, ότι εκείνο στην ξενιτειά είναι εὐτυχές! 'Όχι!

'Εχει ραγισμένη την καρδιά του, γιατί όσα καλά και αν έχη, πάντοτε του λείπει κάτι, και το κάτι αυτό είσαι σὺ, η γλυκειά του μητερούλα...

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΨΥΧΗ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΠΙΤΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

'Αποστολαί εις το «'Απ' Όλα».

Κατάλογος ΙΓ'

Table with 2 columns: Donor Name and Amount. Includes entries like Μαρίκα Χ' Μηνά (Γρ 470.-), 'Η ΣΤ' τάξις του Παρθενιαγωγείου, 'Από λαχείον Ιεροχειρίου 'Ελένης Μπαλτα, Διπλοκονίου (250.-), 'Αντώνιος Ι Κάμψωνας (50.-), etc.

Εκ των προηγουμένων καταλόγων Γρ. 1701.25 2255.50

Ἡλέκτρα Α. Γεράρδου

Βραβευθέντες εἰς τὸν Η' διαγωνισμόν τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Μιχαήλ Ν. Κάτσος

Αὐτὸ μόνον σκεφθῆτε : Ὅτι ὑπάρχουν ἑκατὸ παιδάκια σήμερον ὄρφανὰ, πτωχὰ, ἀλλ' ἐπιμελεῖς καὶ φρόνιμοι μαθηταὶ διαφόρων σχολῶν, τὰ ὁποῖα περιμένουν τὸ μαιδιαμά σας τὸ ἀδελφικόν, διὰ νὰ γελάσουν καὶ νὰ χαροῦν καὶ ἐκεῖνα. Μάθετε, ὅτι ἡ λίρα σας, τὴν ὁποῖαν θὰ προσφέρατε εἰς κάθε ἓνα ἀπὸ αὐτὰ, δὲν εἶναι μόνον βεήθημα, δὲν εἶναι μόνον εὐεργεσία, ἀλλὰ καὶ μὴ ἠθικὴ ἀμοιβή, μὴ ἐπιβράβευσις τῆς ἀρετῆς, τῆς χρησιμότητος καὶ τῆς ἐπιμελείας.

Αἱ διευθύνσεις τῶν σχολῶν εἰδοποιήθησαν νὰ μᾶς ὑποδείξουν ἀνὰ τρεῖς ἐπιμελεῖς καὶ φρονίμους μαθητάς. Ἡ διανομὴ θὰ γίνῃ εἰς τὰ μέσα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος ἔχετε ἀκόμη τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας καιρόν. Μέγιστος τῆς τελευταίας στιγμῆς οἱ κατάλογοι τῶν εἰσφορῶν εἶναι ἀνοικτοί, διὰ νὰ δεχθοῦν τὰς προσφοράς σας, καὶ σᾶς ἀναμένομεν ὅλοι νὰ καταβάλετε τὴν τελευταίαν προσπάθειαν, διὰ νὰ χαρίσετε εἰς τὰ ἀδελφάκια σας τὴν χαρὰν, ἢ ὁποῖα εἶναι τὸ σύμβολον τῆς μεγάλης εὐοτυχίας.

Ἡ δ., Εἰρήνη, ἢ ὁποῖα εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μὴ παραχωρήσῃ τὴν στήλην τῆς σήμερον, σᾶς πληροφορεῖ δι' ἐμοῦ, ὅτι εἰς τὸ Πασχαλινόν μας φύλλον θὰ σᾶς ἀναφέρῃ τὸ τί ἔκαμαν οἱ μικροὶ μας φίλοι τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ πῶς εἰργάσθησαν διὰ τὸ Πάσχα τῶν πτωχῶν.

ΦΟΙΒΟΣ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Μία μόλις ἑβδομάς μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην ἐκαίνην ἡμέραν, ἐπὶ ἡμέραι μέχρι τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας, ἢ ὁποῖα εἶναι ἑορτὴ, ποῦ σκορπίζει τὴν χαρὰν, τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἀνακούφισιν.

Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ἢ κοινὴ καὶ μεγάλη ἔρχεται μὲ τὸν ἅγιον πέπλον τῆς νὰ περικαλύψῃ ὅλους μας, εἴτε πτωχοὺς εἴτε πλουσίους, εἴτε νέους εἴτε γέροντας, εἴτε φαιδρούς εἴτε λυπημένους. Μᾶς συναδελφώνει ὅλους εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν χαρὰν.

Αὐτὰ εἶναι μεγάλα αἰσθήματα, λαμπρόνται ἀρεταί, πολύτιμα ψυχικὰ στολίσματα.

Σεῖς ἀποδείξατε, ὅτι τὰς ἔχετε αὐτὰς τὰς ἀρετάς. Εἰς μίαν πρόσκλησιν τοῦ Παιδικοῦ ὄλη μας ἢ πνευματικὴ τῶν μικρῶν οἰκογένεια ἐκινήθη καὶ ὁ καθείς, μὲ ἓνα ἰδιαίτερον ὄλωσ ἀτομικόν τρόπον ἐνεργείας, εἰργάσθη, συνέβαλε, συνέδραμεν.

Ὁ! νὰ εἰξεύρετε ποῖας, ὁπόσας συγκινήσεις ἐσκορπίσατε μεταξὺ τῶν συνεργατῶν μας, σεῖς, ἀγαπητὰ μου μικροί, ὅταν μὲ ἓνα γράμμα ἢ καὶ προσωπικῶς ἤρχεσθε νὰ μᾶς δηλώσετε πῶς κατωρθώσατε νὰ κάμετε τὴν εἰσφορὰν σας!

Καὶ τὴν συγκίνησιν αὐτὴν μὴ νομίζετε, ὅτι μόνον ὁ στενὸς κύκλος τῶν συνεργατῶν τοῦ Παιδικοῦ σας ἐγνώρισεν. Ὅχι, βέβαια! τὴν ἐγνώρισε καὶ ὄλη ἢ κοινωνία μας, ἢ ὁποῖα σᾶς παρακολουθεῖ, ἢ ὁποῖα σᾶς θαυμάζει δι' αὐτὰ τὰ φιλόφροντα καὶ φιλογενῆ αἰσθήματά σας.

Ρίπτω ἐν βλέμμα εἰς τὸν Π' κατάλογον τῶν συνεισφορῶν, ποῦ δημοσιεύει σήμερον τὸ Παιδικόν, καὶ βλέπω, ὅτι ἔχουν συναχθῆ 6,962.75 γρόσια.

Εὐγέ σας! τὸ ποσὸν αὐτὸ διὰ τὰς δυνάμεις σας καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν σας εἶναι πολὺ, εἶναι μεγάλο, ἔχει μαζευθῆ ἀπὸ τὸν ἕβρον τῶν κομπαρά σας καὶ εἶναι πολύτιμον. Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἶχα ὀνειρευθῆ, ὅτι διὰ τὸ

Πάσχα τῶν πτωχῶν θὰ ἐσυνάζοντο ἑκατὸ λίραι· μέχρι τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ μᾶς μένουσ τὰ 3,037.25 γρόσια. Βεβαίως, εἶναι πολλὰ διὰ τὰ παιδικὰ βαλλάντια, καὶ ὅμως, ἐπειδὴ σᾶς εἰξεύρω, δὲν ἀπελπίζομαι. Μία τελευταία, μία ἰσχυρὰ προσπάθεια ἐκ μέρους σας, καὶ ἰδοὺ, ὅτι φθάνομεν καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΜΑΣ ΦΙΛΟΙ

τὸ Πασχαλινόν Παιδικόν 'Ασ'Όλα

Καὶ ξεύρετε διατί;

Διότι δὲ εἶναι πανηγυρικόν—διότι δὲ ἔχη 16 σελίδας—διότι θὰ εἶναι τυπωμένον εἰς δύο χρώματα—διότι δὲ ἔχη τὰ ἀποτελέσματα τῶν νέων διαγωνισμῶν—διότι δὲ ἔχη γελοιογραφίας μικρῶν συνεργατῶν—διότι δὲ ἔχη εἰκονογραφημένον Πνευματικὰς ἀσκήσεις—διότι δὲ ἔχη τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κληρώσεως τοῦ βραβεῖο τοῦ ἐργοχείρου—διότι . . . ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ἄλλα διότι ἀκόμη, ἀλλ' αὐτὰ εἶναι μυστικά. Θὰ τὰ μάθετε, ὅταν δὲ ἐκδοθῇ τὸ Πασχαλινόν Παιδικόν καὶ δὲ τὸ ἴδῃτε καὶ δὲ τὸ ἀπολαύσετε.